

[Addi Andersen]

me ud for uforudsete problemer, bl.a. ved at forøge puljen for tilskud til disse kommuner.

Hr. Henning Rasmussen påpeger de ulemper, forslaget indebærer for kommunernes budgetlægning. Vi har før i kommunerne været ude for at skulle foretage ændringer i de kommunale budgetter i sidste øjeblik. Det er irriterende, men det klarer vi nok også denne gang.

Alt i alt mener vi i CD, at lovforslaget fra indenrigsministeren er godt, og vi vil følge den videre behandling med velvilje.

Lenger (VS):

Jeg vil gerne starte med at sige lidt om lovforslag nr. L 81, selv om det ikke har været så meget inde i debatten.

Det går ud på, at man ændrer vægtningen af forskellige kriterier, sådan at der lægges større vægt på kriteriet børn af enlige forsørgere og mindre vægt på det, der hedder andel af samlede antal sengedage. Det, forslaget derfor går ud på, er, at der sker en omfordeling internt blandt amtskommunerne. Nu kan vi godt tvivle på, om antallet af enlige med børn faktisk er et dækkende udtryk for det, man kalder belastningen af børn og unge, der har ophold uden for eget hjem, men lad det nu ligge. Vi er meget skeptiske over for lovforslag nr. L 81, fordi den kompensation, som amtskommunerne burde have for en tidligere lovændring, der er foretaget, jo ikke kommer på denne måde ved at flytte rundt internt.

Den anden del af lovforslaget, der drejer sig om hovedstadsudligningen, lyder selvfølgelig meget fornuftig umiddelbart, men vi er skeptiske også over for den, for som vi tidligere har sagt, mener vi ikke, at Københavns kommunes økonomiske problemer skal løses ved, at andre kommer til at mangle, og det er jo det, den anden del går ud på.

Hvad angår den særlige beregning af folketallet i forbindelse med bistandslovens § 11, er det nok den del af lovforslag nr. L 81, som vi er mest positive over for, under forudsætning af at det bliver præciseret, at de pågældende har folkeregisteradresse og har rettigheder i opholdskommunen, ligesom det jo også er opholdskommunen, der fastlægger det sociale niveau med efterfølgende refusion hos den retmæssige betalingskommune.

Vi er overvejende imod lovforslag nr. L 81, men forslaget hidser os dog ikke så meget op som lovforslag nr. L 82. Ministeren bygger det op på to gamle krikker. Den første krikke er den, der hedder »uændret aktivitetsniveau ved uændret skat«. Vi har hørt det så mange gange. Først var det kommunerne hver for sig, der skulle kunne have uændret aktivitetsniveau ved uændret skat. Så blev det »både og«, og da det så begyndte at forpligte i forhold til Københavns kommune, blev det til et »under ét«. Nu var det ikke den enkelte kommune, der skulle kunne have uændret aktivitetsniveau ved uændret skat, nu var det kommunerne under ét, og dér står vi så nu.

Så trækker ministeren den gamle krikke nr. 2 frem af stalden, nemlig den med, at udgiftsniveauet i 1983 er blevet lavere end ventet, og, som det hedder i bemærkningerne, »ikke mindst som følge af genopretningspolitikken«. Nej, grunden til, at udgifterne i kommunerne er blevet mindre i 1983, er, at de faktisk har tilpasset sig det indtægtsniveau, de kunne forvente, og har lavet deciderede nedskæringer og udskydelser af helt fornuftige foranstaltninger. Det illustreres da også yderligere af, at likviditeten i kommunerne under ét ved udgangen af 1983 ikke var større, end den var ved udgangen af 1978. Så passer det meget dårligt, at ministeren kommer her og siger: »ikke mindst som følge af regeringens genopretningspolitik«.

Lovforslaget indeholder også en regel om, at der skal ske en endelig regulering af bloktilskuddene i løbet af 1986. Det ser selvfølgelig umiddelbart tilforladeligt ud, men når grundlaget for hele dette indgreb er tilfældigt og vilkårligt, bliver det, der kunne se ud som en retfærdighed, i virkeligheden til noget, der skaber usikkerhed om de økonomiske rammer, ikke blot for 1986, men også for 1985. Det kan kommunerne ikke leve med. Det er jo ikke bare den økonomiske planlægning, der slås i stykker på denne måde; det er også den fysiske planlægning, skoleplanlægningen og trafikplanlægningen i de enkelte kommuner, for de ved ikke, hvad de har at gøre med, når man vil lave indgrebet på den måde, at der skal ske en eller anden nærmere defineret regulering på et tidspunkt i 1986, endda med tilbagevirkende kraft. Man er nødt til at vise meget stor forsigtighed i planlægningen i 1985, og det er man også for